

Arrest

nr. 170 542 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Sint-Pieters-Leeuw, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw van 4 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die loco advocaat A. VALCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. VLASSENBOEK, die loco advocaat D. DE GREEF verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 oktober 2015, als werkzoekende, bij de administratieve diensten van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 1 februari 2016 nam de burgemeester van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aan verzoeker werd een bijkomende termijn van één maand toegestaan om alsnog de vereiste overtuigingsstukken over te maken.

1.3. De burgemeester van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw nam op 4 maart 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen, die verzoeker op 4 maart 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid / 51, § 1, derde lid gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 22/10/2015 werd ingediend door:

Naam: [R.D.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: SPANJE

[...]

om de volgende reden geweigerd :

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Op 22/10/2015 werd de aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend op basis van werkzoekende. Voor 22/01/2016 moesten effectieve bewijzen sollicitaties, reële kans op tewerkstelling worden voorgelegd.

Op 01/02/2016 hebt u de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Voor 01/03/2015 moesten de ontbrekende stukken worden voorgelegd. Werd NIET voorgelegd.

"Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan 3 maanden aan de betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 51§1,3^e van het KB van 8 oktober 1981."

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 15 en 30 van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Richtlijn 2004/38/EG).

Verzoeker verschaft de volgende toelichting:

“Dans la première branche du premier moyen, le requérant soulève que la partie défenderesse a failli à son obligation de motiver l'ordre de quitter le territoire pour satisfaire aux exigences des articles 8 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

L'ordre de quitter le territoire constitue un acte administratif distinct de la décision qui met fin au droit de séjour. Ces deux décisions «requièrent une appréciation au regard de dispositions légales différentes et, partant, un examen et une base juridique distincts » (voir en ce sens les arrêts n° 116 000 du 19 décembre 2013, CCE ; n° 162 016 du 12 février 2016, CCE ; n° 162 360 du 18 février 2016 ; CCE).

Votre Conseil a précédemment dit pour droit que «Le constat qu'un étranger ne dispose pas du droit de séjourner plus de trois mois dans le Royaume ou qu'il n'a pas démontré qu'il dispose d'un tel droit, n'entraîne pas automatiquement le constat que cet étranger séjourne de manière illégale dans le Royaume.» (arrêt n° 116 000 du 19 décembre 2013, CCE).

Le simple renvoi à une disposition « de l'arrêté royal ne peut suffire à considérer que cette décision est suffisamment motivée en droit, l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 étant, ainsi qu'il est rappelé ci-avant, la seule base légale applicable. » (voir n° 161 893 du 11 février 2016, CCE).

De plus, l'article 8 de la loi du 15 décembre 1980 enjoint l'autorité compétente qui émet un ordre de quitter le territoire à indiquer la disposition de l'article 7 de la loi qui est appliquée.

Force est de constater que, contrairement à que l'article 8 de la loi prévoit, la décision attaquée ne mentionne pas la disposition de l'article 7 de la loi, qui est appliquée. De plus, la décision attaquée ne permet nullement de connaître les raisons qui ont poussées la partie défenderesse à décider que le requérant devait quitter le territoire en l'espèce. L'ordre de quitter le territoire visé n'est nullement motivé et n'indique pas les éléments de fait sur lesquels la partie défenderesse s'est fondée pour prendre une telle décision sur base de l'article 7 de la loi.

Dans la deuxième branche du premier moyen, le requérant soulève que la partie défenderesse a enfreint le principe de proportionnalité en droit de l'Union européenne.

En outre, toute mesure qui, est prise en application du droit de la libre circulation des personnes doit être prise dans le respect des limites imposées par le droit de l'Union européenne et conformément aux principes généraux de ce droit, notamment, le principe de proportionnalité. Cela signifie que les mesures nationales prises à cet égard doivent être appropriées et nécessaires pour atteindre le but recherché (voir en ce sens Cour de Justice de l'Union Européenne, affaire C-413/99 Baumbast & R. , SSHD, 17 septembre 2002, point 91).

L'absence de toute motivation de l'ordre de quitter le territoire dans la décision attaquée ne permet pas d'établir si ce principe de proportionnalité a été effectivement respecté en l'espèce.

Dans la troisième branche du premier moyen, le requérant soulève que la partie défenderesse a enfreint les articles 15 et 30 de la directive 2004/38.

Nous soulignons ici que l'article 30.2 (garanties procédurales) de la directive 2004/38 qui s'applique en vertu de l'article 15.1 (garanties procédurales) de la même directive, n'a pas fait l'objet d'une mesure de transposition complète en droit belge (voir à cet égard, Milieu & Europa Institute, rapport pour la Commission européenne «Conformity Study for Belgium Directive 2004/38/EC on the right of citizens of the European Union and their family member to move and reside freely within the territory of the Member States" , Annexe "Table of Correspondent, 2008, page 82 : «Art 15.1 : Incomplete transposition - ... (ii) Concerning [art.] 30.2 - Not explicitly transposed» (traduction libre «Art. 15.1 : Transposition incomplète - ... (..) En ce qui concerne [l'art.] 30.2 – Non transposé de manière explicite» et page 120 : «Art 30.2 : Incomplet, transposition – Not transposed : « precisely and in full"» (traduction libre « Art. 30.2 : Transposition incomplète - Non transposé « les motifs précis et complets »).

Or l'article 30.2 de la directive, oblige les autorités nationales à porter à la connaissance de l'intéressé «les motifs précis et complets ... qui, sont à la base d'une décision ». Cette disposition s'applique « par analogie à toute décision limitant la libre circulation d'un citoyen de l'Union ou des membres de sa famille prise pour des raisons autres que d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique » en vertu de l'article 15.1 de la même directive.

Force est de constater une lacune dans la transposition de l'article 30.1 de la directive puisque ni l'article 46 ni l'article 62 de la loi ne précisent que « les motifs précis et complets » doivent être communiqués à l'intéressé.

L'absence de toute motivation de l'ordre de quitter le territoire dans la décision attaquée fait que la partie défenderesse a failli à son obligation de motiver sa décision de façon précise et complète."

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Naast de 12 gevallen van art. 7, eerste lid Vreemdelingenwet dd. 15/12/1980 (hierna 'Vw.'), waarin het telkens gaat om een vreemdeling van gemeen recht in kort verblijf die een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten, kan eveneens een bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten in een aantal gevallen waarin de vreemdeling zich in een betere rechtstoestand bevindt of daarop aanspraak maakt (zie Titel II van het KB van 8 oktober 1981 'Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen').

Voor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen was het krachtens art. 62 Vw. (dat inmiddels bij KB van 7 mei 2008 werd opgeheven) voldoende het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren door de aanduiding van de toepasselijke bepalingen van artikel 7 Vw. en art. 8 Vw., of de betreffende bepalingen voor de overige gevallen. T.g.v. de uitdrukkelijke motiveringswet dient een beslissing om het grondgebied te verlaten eveneens de feitelijke gegevens te vermelden die de weigeringsgrond schragen.

De beslissing die door de gemeente Sint-Pieters-Leeuw werd genomen dd. 4 maart 2016 voldoet zowel aan de formele, als de materiële motiveringsplicht conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing dd. 4 maart 2016 verwijst in haar aanvang immers naar de toepasselijkheid van art. 51, §1 eerste lid, evenals het derde lid in combinatie met art. 69 ter van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zodat aan de formele motiveringsplicht is voldaan.

Ook aan de materiële motiveringsplicht werd voldaan: iedere bestuurshandeling moet immers gedragen worden door motieven die in rechte en feite aanvaardbaar zijn en die kunnen worden gecontroleerd. De beslissing van 4 maart 2016 maakt in het licht van de materiële motiveringsplicht dan ook melding van wat volgt: "Op 22/10/2015 werd de aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend op basis van werkzoekende. Voor 22/01/2016 moesten er effectieve bewijzen sollicitaties, reële kans op tewerkstelling worden voorgelegd. Op 01/02/2016 hebt u de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Voor 01/03/2016 moesten de ontbrekende stukken worden voorgelegd. Werden NIET voorgelegd. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan 3 maanden aan de betrokkene werd geweigerd en dat het uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert gemachtigde van de Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 51,§1,3° van het KB van 8 oktober 1981."

De bepalingen van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werden in casu dan ook geenszins misken[d].

Gelet op het voorgaande kan er dan ook geen sprake zijn van een vermeende schending van het beginsel van proportionaliteit, noch van een schending van de artikelen 15 en 30 van de richtlijn dd. 2004/38. De redenen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werden de betrokkene immers nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, zodat de betrokkene in staat is de inhoud ervan en de gevolgen te begrijpen. De beslissing vermeldt eveneens bij welke gerechtelijke of administratieve instantie betrokkene beroep kan instellen evenals de termijn daarvoor, alsook de termijn waarbinnen het grondgebied dient te worden verlaten.

Bovendien is het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten in casu geheel proportioneel. De gemeente Sint-Pieters-Leeuw verzocht verzoekende partij immers verscheidene keren het nodige bewijs bij te brengen en waarschuwde verzoekende partij voor de gevolgen indien dit niet gebeurde."

3.1.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Wat betreft de motivering in rechte van de bestreden beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten wijst verweerder er in zijn nota op dat een verwijzing in deze beslissing werd opgenomen naar de artikelen 51, § 1, eerste en derde lid en 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziet dat *“De onderdanen van Zwitserland en de leden van hun familie, vallen onder de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk I”*. Verzoeker is evenwel geen onderdaan van Zwitserland of een familielid van een Zwitsers onderdaan, zodat verweerder bezwaarlijk kan voorhouden dat uit deze reglementaire bepaling een juridische grondslag inzake het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden gededuceerd.

Artikel 51, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

In deze bepaling kan evenmin een juridische grondslag voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden gelezen.

In artikel 51, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is het volgende bepaald:

“Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Deze bepaling voorziet dat indien de burgemeester het nodig acht om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van een vreemdeling van wie de aanvraag tot inschrijving werd afgewezen hij hiervoor gebruik dient te maken van een specifiek document, met name de bijlage 20. Deze wetsbepaling regelt derhalve de wijze van kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch kan niet worden beschouwd als de juridische grondslag van dit bevel.

Er mag tevens niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden en het staat niet ter discussie dat deze verwijzing in casu ontbreekt.

Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen lijkt te willen stellen dat, naast de in de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziene gevallen, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 nog andere gevallen kunnen worden bepaald waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan een burger van de Unie moet worden benadrukt dat hij in gebreke blijkt de precieze wettelijke bepaling aan te geven waaruit zou blijken dat de wetgever een dergelijke bevoegdheid aan de Koning zou hebben gegeven en waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een dergelijke reglementaire bepaling conform de wet is.

Daargelaten de vraag of een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen ten aanzien van een burger van de Unie van wie niet blijkt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en van wie evenmin blijkt dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dient te worden gesteld dat verweerder in ieder geval heeft nagelaten de precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die hij toepasselijk achtte te vermelden.

Daarnaast moet worden geduid dat de motivering in feite – namelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond – niet overeenstemt met één van de twaalf feitelijke gronden die zijn opgenomen in artikel 7 van de Vreemdelingenwet en deze motivering – zo deze al pertinent is – evenmin toelaat om onrechtstreeks te achterhalen welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd toegepast.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder, inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de vernietiging van het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel dat duidelijk enkel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot een ruimere vernietiging van deze beslissing kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 34 van de Richtlijn 2004/38/EG.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Pour rappel, l'article 34 de la directive 2004/38 obligent les états membres à diffuser « les informations concernant les droits et les obligations des citoyens de l'Union et des membres de leur famille. [»]

Nous attirons Votre Conseil au rapport intitulé « Evaluation of EU rules on free movement of EU citizens and their family members and their practical implementation » établi par ICF-GHK/Milieu pour la Commission européenne en octobre 2013, les auteurs démontrent les problèmes auxquels sont confrontés les citoyens européens faces aux pratiques administratives belges. Le rapport précise la nature très insuffisante des informations fournies par les autorités belges aux citoyens quant à leurs droits et obligations (47% contre une moyenne européenne de 60%). La Belgique (37%) est classée en avant dernière position devant la Chypre 33% dans cette évaluation de l'application pratique de la directive 2004/38 comparé à une moyenne de 61%.

Il appartient à l'État belge, dans l'exercice de sa compétence à choisir la forme et les moyens de transposer une directive en vertu de l'article 288.3 du Traité sur le fonctionnement Union européenne, « est libre de repartir, comme il le juge opportun, les compétences sur le plan interne et de mettre en œuvre une directive au moyen de mesures prises par les autorités régionales ou locales » (CJUE, affaires jointes 227 à 230/85 Combien , 'Belgique, 14 janvier 1988, point 9).

L'Etat belge a décidé d'attribuer la responsabilité pour la mise en œuvre de la directive 2004/38 aux autorités communales et à l'Office des Etrangers. Il s'ensuit que la partie défenderesse est donc l'une des autorités chargées de l'application de la directive 2004/38 qui est sous obligation de prendre toute les mesures nécessaires afin « d'assurer pleinement, et de manière précisé, l'application des dispositions de toute directive » (CJUE, affaires jointes 91 à 92/79 Commission c. Italie, 18 mars 1980, point 6).

Dans cette perspective, la Cour de Justice a dit pour droit que :

« Il découle de ce qui précède que l'adoption de mesures nationales transposant correctement une directive n'a pas pour conséquence d'épuiser les effets de celle-ci et qu'un Etat membre demeure tenu d'assurer effectivement la pleine application de la directive même après l'adoption de ces mesures. Dès lors, les particuliers sont fondés à invoquer devant le juge national, à l'encontre de l'État, les dispositions d'une directive qui apparaissent, du point de vue de leur contenu, inconditionnelles et suffisamment précises, dans tous les cas où la pleine application de celle-ci n'est pas effectivement assurée, c'est-à-dire non seulement en cas d'absence de transposition ou de transposition incorrecte de cette directive, mais aussi dans le cas où les mesures nationales qui transposent correctement ladite directive ne sont pas appliquées de manière à atteindre le résultat qu'elle vise. »

(CJUE, affaire C-62/00, Marks & Spencer pic c. Commissioners of Customs & Excise, 11 juillet 2002, point 27)

Or force est de constater que la partie défenderesse n'a pris aucune mesure utile pour informer les citoyens européens de leurs droits et leurs devoirs qui découlent de la directive 2004/38 et des mesures de transposition prises en droit belge, puisque le site internet de la partie défenderesse dédiée aux citoyens européens comprend une page vierge (voir aussi pièce 3). Aucune précision n'est contenue dans l'annexe 20 du 1 février 2016 quant à la manière de prouver ses recherches d'emploi et sa chance réelle d'être engagé (voir pièce 4). De plus, le site de l'Office des Etrangers ne contient pas non plus d'information sur les mesures de preuves qu'un citoyen est censé fournir pour apporter la preuve de ses recherches d'emploi et sa chance réelle d'être engagé⁵ (voir aussi pièce 5).

La partie défenderesse ne peut dès lors se plaindre que le requérant n'a pas communiqué les documents relatifs à sa recherche d'emploi et sa chance réelle d'être engagé avant sa prise de décision étant donné que la partie défenderesse n'a fourni aucune information utile à cet effet et que le requérant n'est pas en position de trouver des informations utiles à ce sujet sur les sites internet de la partie défenderesse ou de l'Office des Etrangers."

3.2.2. Artikel 34 van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"De lidstaten verspreiden de informatie betreffende de rechten en plichten van de burgers van de Unie en hun familieleden op de door deze richtlijn bestreken gebieden, met name door bewustmakingscampagnes via landelijke en plaatselijke media en andere communicatiemiddelen."

Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker door aan te geven dat op de website van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw geen inlichtingen kunnen worden teruggevonden omtrent de rechten en verplichtingen van de burgers van de Unie niet aantoonde dat er niet zou zijn voldaan aan de bepalingen van artikel 34 van de Richtlijn 2004/38/EG. De verplichting die voortvloeit uit voormelde bepaling berust immers niet bij de gemeente Sint-Pieters-Leeuw, doch op *"de lidstaat"* en verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er in België geen ruime verspreiding is van informatie inzake de rechten en plichten van de burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoekers standpunt dat op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken geen inlichtingen zijn terug te vinden omtrent de bewijsstukken die een burger van de Unie dient aan te brengen indien hij als werkzoekende een recht op verblijf wil laten gelden stemt niet overeen met de realiteit. Op de website waarnaar verzoeker verwijst (https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/lk_zoek_werk_Wat_moet_ik_doen.aspx) is immers duidelijk aangegeven dat volgende stukken kunnen worden aangebracht:

*"- een werkgeversattest, of
- het bewijs van uw werkaanvragen, of
- het bewijs dat u bent ingeschreven bij een werkgelegenheidsdienst, en
- elk ander document waaruit blijkt dat u een redelijke kans hebt om werk te vinden."*

Voorts moet worden gesteld dat verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op wijst dat aan verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving, op 22 oktober 2015, duidelijk schriftelijk werd meegedeeld welke stukken hij nog diende aan te brengen (*"Sollicitatiebrieven – Bewijs reële kans te maken om te worden tewerkgesteld"*). Op 1 februari 2016 werd verzoeker nogmaals formeel op de hoogte gesteld van het feit dat hij in gebreke was gebleven om de vereiste overtuigingsstukken over te maken en werd hem een bijkomende termijn toegestaan om de ontbrekende stukken aan te brengen. Hierbij werd nogmaals expliciet aangegeven welke stukken hij nog diende over te maken teneinde zijn bewering dat hij in België werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld aannemelijk te maken (*"effectieve bewijzen van sollicitaties en reële kans op tewerkstelling"*).

Een schending van artikel 34 van de Richtlijn 2004/38/EG wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan leiden aangevoerd. Hij heeft wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de burgemeester van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw van 4 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de burgemeester van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw van 4 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK